

IVÁN LEDESMA

KAOS

DRAGONXS

EL MAPA
DEL TEMPS

Estrella Polar

DRAGONXS

EL MAPA DEL TEMPS

Iván Ledesma

Il·lustracions de **Kaos**

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Dragonxs. El mapa del tiempo*

© del text: Iván Ledesma García, 2021

© de les il·lustracions: Juan Bermúdez Romero (Kaos), 2021

© de la traducció: Lara Estany, 2021

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: maig del 2021

ISBN: 978-84-18444-26-5

Dipòsit legal: B. 5.753-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Quan va sonar el timbre que marcava el final de l'última classe, l'Ian ja estava sortint per la porta de l'aula. No és que tingués pressa, és que, tal com li deia el psicòleg de l'institut, aquella mania que tenia de parlar abans de pensar li portaria molts maldecaps a la vida.

I l'Ian hi estava bastant d'acord: si no sortia ràpidament i sense que el veïessin, el maldecap arribaria just després que la Lleona li clavés una cleca que, per ser justos, potser s'havia guanyat.

Tot s'havia complicat a l'hora del pati. Al davant de l'institut hi havia un parc que tothom anomenava «del Pollastre» perquè a la zona de la gespa hi havia una escultura

horrible de llautó d'un gall enorme sobre un pedestal. En realitat, l'escultura era un rellotge solar, però no marcava mai l'hora perquè els edificis del voltant li feien ombra. Els alumnes sempre feien broma perquè deien que el rellotge no tenia piles.

La Lleona hi estava repenjada, fanfarronejant davant del Rateta i la Borina. Els explicava que el seu pare havia comprat una parcel·la de terra enorme a dues hores en cotxe de la ciutat. Però la mala sort (de l'lan) havia fet que estigués assegut al banc del costat. Els altres l'ignoraven i ell no els feia gaire cas tampoc: estava enfeinat crus-pint-se el segon entrepà del matí.

Llavors, tot se'n va anar en orris.

—Doncs el carca del meu pare diu —la Lleona deia «carca» al seu pare, tot i que mai davant seu; davant seu sempre li deia «papà», sobretot quan li volia treure calés— que amb aquest tipus de raïm es fa un vi molt especial i car que ens podria donar un munt de diners.

En realitat, a ningú li interessava el que

explicava, però com que era la Lleona i li tenien por, feien veure que hi estaven molt interessats.

—A més, pel que m’ha explicat és un tipus de vi que només es beu amb tassa.

«Un vi que es beu amb tassa...», va pensar l’lan.

Amb tassa?

AMB TASSA!

I, com un ressort i sense pensar-s’ho dues vegades, va exclamar:

—I suposo que tu te’l beuràs amb la tassa del vàter!

De sobte tothom va quedar en silenci i la Borina se’l va mirar amb cara de «Que t’has begut l’enteniment? Acabes de signar la teva sentència de mort!».

Al Rateta se li va escapar una rialleta nerviosa.

L’lan es va girar per mirar cap enrere, però era evident que en realitat el miraven a ell. No sabia ben bé per què. O sí...

—Ho he dit en veu alta, oi? —va murmurar, esperant un miracle.

La Borina va fer que sí amb el cap mentre encreuava els braços.

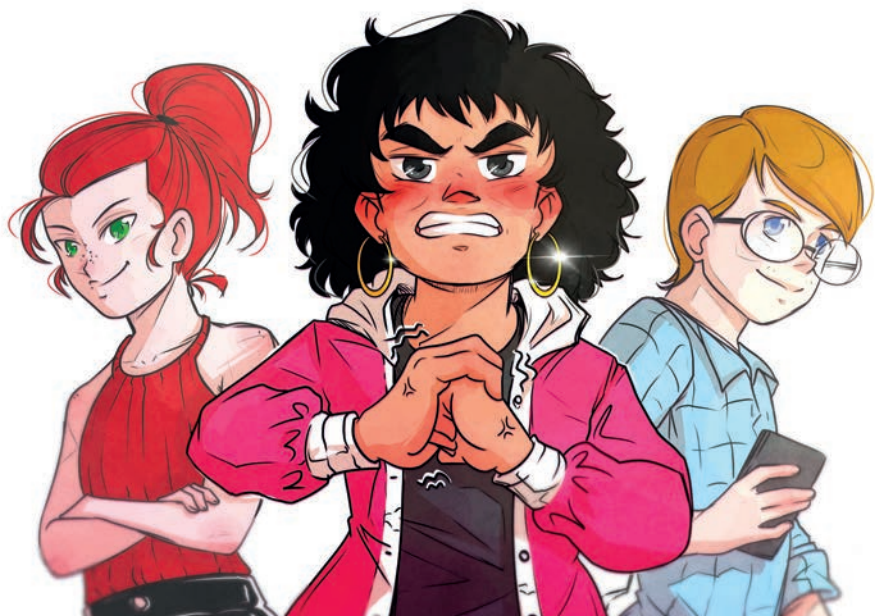
—Crec que l’has cagat, Ian.

La Lleona va començar a posar-se vermella, plena de ràbia i també de vergonya. No semblava que la broma li hagués fet gràcia. Gens ni mica.

L’Ian va sospirar. Tenia mala pinta.

La Lleona es va fer cruixir els dits, es va acostar a l’Ian i se li va encarar.

Tots dos es van trobar amb les mirades. La de l’Ian semblava que deia: «Ho sento, jo no volia; la culpa la té la meva llengua... Viu dins la meua boca, però no la puc controlar». La de la Lleona era d’enuig.

Per sort, l'Ian va reaccionar a temps. Va saltar del banc abans que la Lleona el pogués enxampar i va pujar a tota pastilla les escales de l'institut. La Lleona el seguia de prop. Era campiona de l'equip de judo i capitana del de futbol, és a dir, molt perillosa; tan aviat et feia una clau de braç i et llançava a terra com et clavava una puntada de peu a un dels llocs més dolorosos del cos sense ni immutar-se.

—Si corres, serà pitjor —va cridar, sense deixar de perseguir-lo.

—És que ara mateix no em va bé morir-me. Si vols, busco un forat per a la primera setmana, diguem... del 2078 —va contestar l'Ian, fugint a tota castanya.

Va arribar al passadís on hi havia la seva aula i hi va entrar, demanant a l'univers que l'Ortega, el profe de mates, ja hagués arribat. Si no, estaria acorralat. Perdut. Quan va veure que el bon home estava deixant els llibres sobre la taula, va sospirar alleujat. La Lleona es va aturar de sobte quan va arribar al llindar de la porta. Va mirar el

professor, que seguia sense adonar-se de res, i va fer un gest a l'lan per fer-li saber que allò no havia acabat i que tard o d'hora es tornarien a veure les cares.

Per això l'lan havia sortit tan ràpid quan va sonar l'últim timbre. La classe de la Lleona era al pis de dalt, així que tenia avantatge. Tot se solucionaria si aconseguia arribar abans a la porta principal... però s'hi va trobar la Lleona, esperant-lo.

Per sort, va poder tornar al replà de les escales abans que el veiés. Va començar a pensar a tota velocitat on es podria amagar perquè ella no el trobés.

Als lavabos de nois de la quarta planta! Allà no el trobaria mai!

Va començar a pujar els graons de dos en dos, obrint-se pas entre la riuada de gent que baixava les escales.

Al quart pis no hi anava mai ningú, allà només hi havia l'enorme Sala Polivalent d'Emmagatzematge, tot i que la gent la coneixia simplement com «el traster». Un lloc on s'apilava el material antic de l'institut des

que es va fundar feia més de quaranta anys: pupitres vells, aparells tecnològics en desús, llibres... Caixes i més caixes de coses que ja no feia servir ningú, i que s'havien anat amuntant contra les parets, en fileres, formant passadissos serpentejants que arribaven fins al sostre i que en qualsevol moment podien sepultar qualsevol infeliç que s'atrevís a entrar-hi per buscar qualsevol andròmina.

En vista de la gran tasca d'endreçar tot aquell batibull, tasca que ningú no estava disposat a assumir, la direcció de l'institut havia optat per tancar aquell lloc amb clau i oblidar-se'n, com si no existís. I encara que el traster estava tancat, l'lan creia recordar que els lavabos del passadís d'accés els mantenien oberts.

Hi va arribar sense alè i... BINGO!, la porta es va obrir.

Es va ficar dins el primer lavabo que va trobar i va tancar la porta amb tanta força que el pom, rodó, vell i una mica fluix, va caure a terra estrepitosament. El va recollir i va seure sobre la tassa.

LA TASSA DEL VÀTER!

Va deixar anar una riallada, que va intentar reprimir sense èxit.

—És que era un bon acudit! —es va dir, jugant amb el pom.

Llavors va notar que hi sobresortia un tros de paper i li va semblar estrany que dins el pom hi hagués un full groguenc. El va treure i el va desenrotllar amb molt de compte. El paper semblava tan antic que per un moment va témer que se li desfés a les mans.

Era una carta.

